

1918
2018

Declaració Valencianista 2018

El consens del
Valencianisme del segle XXI

Alfagar, 24 de novembre de 2018

Declaració Valencianista 2018

1. El Poble Valencià, integrat pels habitants de l'actual autonomia valenciana heretera de l'històric Regne de València, constituïx una forta personalitat social caracterisada per la possessió d'una llengua pròpia, per les seues característiques ètniques, per la comunitat d'història i de condicions econòmiques.
2. El Poble Valencià, pel fet de la seua existència i per la voluntat dels seus components, i havent constituït un estat en furs propis, ha de tindre el dret a l'autogovern, en el poder de donar-se ell mateix la seua forma i estatut. Esta és la fonamental reivindicació valencianista.
3. Reconeixem la compatibilitat de la nacionalitat valenciana i la seua unió i convivència en les demés nacionalitats i regions dins d'una Espanya de caràcter federal, establint clarament la distribució de competències entre València i la Federació, i una divisió de la Facenda Valenciana i la Federal per a cobrir les respectives atencions. Les funcions pròpies de la nacionalitat valenciana, deuran ser eixercides en plena sobirania.
4. Sense prejujar definitivament la distribució actual de competències acceptem de moment les que establixen la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia vigents.
5. Existint en València, segons els territoris, dualitat de llengües valenciana i castellana, exigim la cooficialitat real per als dos idiomes en tot el territori valencià i el deure de conéixer-les i el dret a usar-les per tots els valencians. Fem patent que sent la llengua valenciana pròpia i privativa deu normativisar-se en independència i seguint actualment les Normes d'El Puig o de la RACV, que reflectixen adequadament la tradició lliterària i el llenguatge viu dels valencians.
6. Conseqüents en l'idea de respecte als organismes naturals, els municipis valencians fruïran de la seua autonomia i seran l'eix vertebrador de València, d'a on s'hauran d'eliminar les divisions provincials.
7. Reconeixent les diferents realitats territorials existents dins de l'històric Regne de València, i conseqüents en el criteri descentralisador, es respectaran les comarques històriques i s'impulsaran les unions en mancomunitats que puguen sorgir de la lliure voluntat dels diferents municipis i des d'uns criteris d'eficiència administrativa.
8. Les relacions entre València i els pobles pròxims estaran regides pel bon veïnat, la cooperació econòmica i el civisme, des d'un tracte d'igual a igual i el respecte mutu cap a les seues identitats pròpies. València podrà acceptar l'inclusió de les demarcacions territorials que han segut valencianes a lo llarg de la seua història o d'aquelles que tinguen afinitats econòmiques o culturals, si aixina ho solliciten els seus habitants i s'estima convenient, conservant-se íntegra la personalitat valenciana.

Introducció

Al celebrar el centenari de la *Declaració Valencianista* som conscients de que el temps nos ha fet madurar com a col·lectiu i, a l'hora, ha anat deixant antiquades moltes de les exigències que en 1918 demanava un grup de valencianistes. De la mateixa manera que el món d'aquells principis del segle passat no té massa que veure en el que vivim actualment, les estratègies utilitzades des de lo que s'ha vingut a denominar Batalla de València (anys 70 i 80) i durant les últimes dècades tampoc s'ajusten ad estos moments, per lo que hem intentat preparar unes bases actualitzades que sorgixquen del consens al temps que puguen ser acceptades per les corporacions polítiques valencianes i posades en pràctica pel restant del valencianisme de manera natural, perquè, en la seua constitució, estes bases són, en tota raó, unes propostes naturals.

En esta nova proposta, i tenint en compte els impediments que tingueren que afrontar els valencianistes de 1918 al presentar aquella *Declaració*, hem volgut que siguen les associacions valencianistes les que, atenent als punts i les explicacions pertinents presentades en el Congrés Valencianisme 2018, consensuaren el contingut definitiu del present document, una vegada esmenant en cada un dels huit punts que l'integren.

L'equip redactor desija que s'entenga que este ha segut un intens treball fet en devoció, com diria Fullana si vixquera en este segle, fent ús de moltes peretes de llum, per a aconseguir redactar, en consens, lo que ara se presenta.

Voldríem donar les gràcies de manera especial al Grup d'Acció Valencianista per cedir-nos el seu local per a les reunions de treball, a l'hotel Albufera per les atencions del seu personal en la celebració i desenvolupament del Congrés, als ponents, els treballs dels quals foren la raó de ser d'eixe encontre en el que desinteressadament participaren deixant-nos eixe cúmul de sabiduria del que estan impregnats; i, com no, a tots els participants que, tenint moltes altres obligacions familiars o personals, decidiren omplir l'afor de les dos sales en que es desenvoluparen les exposicions de les ponències i els debats.

Per tot això i per més, gràcies. És la nostra aspiració que el valencianisme pugua, algun dia, contar victòries com esta i celebrar triomfs com el consens que açò deuria comportar.

1

El Poble Valencià, integrat pels habitants de l'actual autonomia valenciana heretera de l'històric Regne de València, constituïx una forta personalitat social caracterisada per la possessió d'una llengua pròpia, per les seues característiques ètniques, per la comunitat d'història i de condicions econòmiques.

Els valencians i les valencianes conformem un poble que ve definit per compartir una llarga tradició històrica, ser generador d'una cultura particular, gojar d'una llengua pròpia i estar assentat en un marc geogràfic concret, les terres situades a l'est de la península ibèrica, entre els rius Sénia al nord i Segura al sud, llimitat a l'oest per Castella i Aragó i a l'est per la mar Mediterrànea.

La gènesis del poble valencià podria remontar-se a periodos prehistòrics; és possible parlar d'un etnos iber, tema de debat entre els estudiosos. La situació geogràfica aludida, en unes fronteres naturals en els territoris veïns fàcilment salvables i oberta a la mar Mediterrànea, solcada per múltiples pobles mariners, ha propiciat que, des d'època antiga, estes terres i les seues gents hagen estat aveades a rebre l'influència d'uns altres pobles i cultures, havent patit també distintes invasions en diferents èpoques. L'ocupació romana deixà una impronta decisiva, la base essencial de la nostra cultura i llengua, l'època visigoda propicià la creació del primer Regne de València del que se té notícia, el qual se reprendria en acabant del periodo, de cinc sigles, de domini andalusí. Finalment, des de la conquesta cristiana, protagonisada per Jaume I en el segle XIII, i per voluntat d'este monarca, el Regne de València mantindrà la seua integritat i adquirirà els límits geogràfics descrits, conformant una unitat sociopolítica estable, en una lleislació privativa, els Furs, i en institucions particulars. La modernitat d'esta lleislació, entre uns altres factors, propiciarà un despegament econòmic que el farà ocupar un lloc sobreixent en el marc europeu. Açò, junt en la consolidació d'una llengua i cultura pròpies, cohesionarà als seus habitants refermant el seu sentit i orgull de poble, tant des d'un punt de vista intern com a nivell extern, defenent la seua integritat front a amenaces forànees i els seus interessos colectius front als d'uns altres pobles.

Des d'aquell segle XIII només s'han produït alguns llaugers canvis en les fronteres geogràfiques, modificacions que ja no han tingut cap alteració significativa des de mitat del segle XIX, en l'incorporació definitiva de la plana de Requena-Utiel en l'àrea central i el terme de Villena i Sax en el sud, i l'incomprensible segregació de Capdet, Jumella i Arcos de las Salinas.

L'estat valencià fon una realitat en l'època foral, en la que el llavors Regne de València descollà en els àmbits polític, social, econòmic i cultural respecte dels altres estats que, units únicament per la figura del rei, configuraren la Corona d'Aragó. Aquell ordenament jurídic, els Furs, fon obstaculizat a partir de l'arribada al tro de la casa d'Àustria -prova de lo qual és que la convocatòria de les Corts fon cada vegada més espayada- i definitivament truncat en el segle XVIII, a ranc de la guerra de Successió –“por justo derecho de conquista”-. L'uniformisme borbònic instalat en eixe periodo es farà hegemònic fins a la Primera República. Les decisions polítiques preses tindran l'objectiu d'anar substituint el sentiment de pertinença a un poble sobirà pel de província

espanyola, promovent l'ignorància de la pròpia història, cultura i llengua i d'esta manera anar socavant l'autoestima dels valencians com a poble.

Arribats al segle XX, despuix d'un periodo de renaixença i revitalisació d'amor per lo propi, que també es traduí en l'afany per recuperar part de l'autogovern, no serà fins a l'arribada de la Segona República que se plantege la consecució d'un estatut d'autonomia, intent que quedà frustrat per diverses circumstàncies, especialment per la dificultat per a alcançar un consens polític i per la falta d'interés de moltes demarcacions territorials valencianes i, sobre tot, per l'esclat de la guerra civil. Ya en el periodo democràtic, iniciat a la mort del dictador a finals dels anys 70 del passat segle, les forces polítiques, socials i econòmiques de la recent estrenada democràcia treballaren per a conseguir un estatut d'autonomia que fora assumible, a pesar de les fortes discrepàncies, pel conjunt de la societat valenciana. L'aprovació del mateix en l'any 1982 supongué un avanç en les llegendades reivindicacions de major autogovern, demanat en el carrer i en els acorts de centenars de municipis valencians que el reclamaven, a l'hora que, per mig del pactisme, se buscaren vies per a solucionar els conflictes identitaris que havien segut generats per interessos espuris; tot açò demorà l'aprovació de l'estatut, conduint-nos a l'autonomia per una via especial que nos alluntava de la que s'havia aplicat a les llavors denominades "comunitats històriques".

Actualment, des del posicionament d'un valencianisme conscient i conseqüent, entenem i subscriuim esta primera base, que ve a resumir-se en que la personalitat valenciana existix, atenent als següents termes:

1. Els valencians som un poble que habita el territori descrit en el primer paràgraf d'este comentari. Estimem que la vertebració del territori valencià passa inexorablement per la pròpia cohesió del conjunt de la societat que l'habita, d'ahí que evitem parlar de "*provincias*", terme despersonalisador, acunyat des del centralisme de l'estat espanyol, que ha contribuït des del segle XIX a buscar la confrontació entre els valencians, volent reduir este gentilici als habitants de València ciutat o de les àrees centrals del territori. En este sentit, proclamem el necessari desmantellament d'eixes administracions, les funcions i competències de les quals han de passar a ser absorbides per la Generalitat Valenciana i en benefici dels municipis.
2. Nos reafirmem en que el poble valencià constituïx una personalitat sociocultural que, si be és cert que ha segut cercenada i mermada durant sigles pel centralisme uniformisador de l'estat espanyol (époques virreïnals, derogació dels Furs, absolutisme borbònic, dictadura, etc.), seguix viva. Eixa personalitat ve donada per gojar d'una història compartida, unes manifestacions culturals particulars i exclusives, per un idioma propi –la llengua valenciana, protagonista d'un Sigle d'Or, els autors del qual han eixercit una important influència en autors d'unes atres llengües– i per tot un conjunt de característiques que el particularisen i que han anat configurant l'actual caràcter valencià, en el qual els valencians s'identifiquen i que és reconegut pels foràneus.
3. Nos reafirmem en que posseïm una llengua pròpia, la valenciana. Som conscients de la situació bilingüe del nostre territori, del fenomen de diglòssia entre els valencians i dels perills als que s'enfronta el valencià: per una banda, de substitució llingüística, absolutament vigent, per la

pressió del castellà i, per una altra, d'assimilació per part del català. Estos dos processos són fomentats des de les administracions valencianes i de part d'unes desafectes èlits universitàries alluntades del sentir del poble. Front ad estes actituds, nos ratifiquem en l'independència de la nostra llengua, secularment nomenada i considerada, pels valencians i pels foràneus, com a llengua valenciana, la qual ha gojat i goja de tots els elements que precisa un idioma per a ser considerat com a tal: estandarització, autonomia, historicitat i vitalitat.

4. Diversos treballs basats en l'estudi del ADN han mostrat que el poble valencià té una distribució estadística de gens característica, diferent a les dels pobles que l'envolten, lo qual demostra una estabilitat poblacional a sovint negada per alguns autors. No obstant, no compartim la terminologia "modalitat racial", que figura en l'enunciat de la base original, i que és més pròpia de finals del segle XIX i principis del XX. Sí volem fer notar que, a pesar del món globalitzat en el que vivim, som hereus d'una identitat que hem generat, que desigem preservar i que es tradueix en manifestacions de caràcter social, cultural, festives –moltes vinculades a la tradició cristiana–, gastronòmiques, de relacions familiars, de dret, de comunicació (llengua) etc.; en suma, unes característiques ètniques singulars.
5. La particularitat d'una economia en la que històricament ha tingut un gran pes el sector primari, en una agricultura variada, intensiva en molts casos i exportadora en el seu conjunt, complementada per una indústria de base artesanal, conformada per chicotetes empreses, ha contribuït també a modelar el caràcter dels valencians: creatius, ingeniosos, mamprenedors, aveats a fer front als caprichos de la naturalesa i a adaptar-se a les modes del mercat. En el pas del temps uns altres sectors econòmics han anat arraconant aquella tipologia econòmica d'una forma prou uniforme a lo llarg de tot el territori. Actualment els sectors servicis i turístic s'han convertit en els més dinàmics i potents, sense oblidar el pes del comerç i encara de la chicoteta i mijana empresa. La racionalització d'esta economia es fa necessària, no se pot basar exclusivament en sectors que depenen de factors fluctuants i externs. S'ha de pensar en la necessitat de recuperar la diversificació sectorial per a aconseguir un equilibri que done major estabilitat.

El fet de prendre consciència de totes les característiques identitàries que nos definixen com a poble, la necessitat de posar-les en valor i de projectar de manera conjunta un futur col·lectiu, nos ha de fer reparar en l'existència de la nostra pàtria i reavivar el nostre sentiment de pertinença a la nacionalitat valenciana.

2

El Poble valencià, pel fet de la seua existència i per la voluntat dels seus components, i havent constituït un estat en furs propis, ha de tindre el dret a l'autogovern, en el poder de donar-se ell mateix la seua forma i estatut. Esta és la fonamental reivindicació valencianista.

Entrats en el segle XXI resulta complex, donat l'ordenament jurídic internacional, parlar directament de la possibilitat de la constitució d'un estat al referir-nos a València (hui oficialment Comunitat Valenciana). No obstant, considerem que els valencians, com a poble, tenim dret a aspirar a qualsevol estatus que nos beneficie en la nostra organització territorial, cívica, social i també política. Hui gogem d'una autonomia que en part pot superar les aspiracions que se plantejaven en l'any 1918, pero que està intervinguda per l'estat espanyol, ya que el nostre parlament no goja de la capacitat última per a modificar l'Estatut que la regula sense la tutela d'aquell. De fet, les modificacions estatutàries se poden realitzar, i se realitzen, sense contar en la població valenciana en dret a sufragi, lo qual és molt greu puix se priva d'un dret democràtic a la ciutadania, que és usurpat pels seus representants en les institucions i, donat el sistema establert per la Constitució de 1978, estos se troben absolutament constrenyits per l'ideologia i els interessos de les formacions polítiques a les que se deuen. Açò ve donat per les circumstàncies que propiciaren l'accés a l'autonomia, per una via no desijada –ya en el seu moment– per restrictiva, la qual hagué de ser complementada en una llei especial (la LOTRAVA) que a l'hora feu “especial” l'Estatut i la seua aprovació, negant de pas als ciutadans valencians el dret a intervindre directament en la seua aprovació i en les possibles modificacions futures.

Hui, la primera reivindicació que reclamem és que qualsevol possible modificació d'esta llei fonamental, que regula la nostra autonomia i convivència, haja de ser debatuda i aprovada en les Corts Valencianes i posteriorment ratificada per la ciutadania valenciana, i per tant posada a votació.

La voluntat política dels valencians hauria d'anar més allà; conectaria perfectament en projectes que definixen i conceben l'estat espanyol com una nació de nacions, i per tant cabria plantejar la seua organització com un estat federal. Inclús esta voluntat pot anar més llunt i treballar per a conseguir que la forma organitzativa siga la d'un estat confederal en el que els valencians gojaríem d'una sobirania que nos permetria defendre els nostres drets i interessos mentres colaborem en el projecte col·lectiu de la confederació.

No oblidem que el primer pas, el de ser una nacionalitat nos és reconegut actualment per l'ordenament jurídic; aixina s'expressa la Constitució espanyola en el Títol Preliminar, Article 2: “La Constitució se fonamenta en l'indissoluble unitat de la Nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols, i reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions que l'integren i la solidaritat entre totes elles”; además dedica el Títol VIII a les comunitats autònomes i les seues competències. Molts redactors de la pròpia Constitució identifiquen els tèmens nació i nacionalitat; és el cas de Gregorio Peces-Barba, Miquel Roca o Jordi Solé Tura. De la mateixa manera, l'Estatut d'Autonomia vigent reconeix la consideració de nacionalitat històrica en el Preàmbul i en el Títol primer, Article primer: “1. El Poble Valencià, històricament organitzat com a Regne de València, es constituïx en Comunitat Autònoma, dins

de l'unitat de la nació espanyola, com a expressió de la seua identitat diferenciada com a nacionalitat històrica i en l'exercici del dret d'autogovern que la Constitució espanyola reconeix a tota nacionalitat, en la denominació de Comunitat Valenciana”.

En l'actual ordenament les comunitats autònomes queden supeditades a la voluntat d'unes cambres legislatives (Congrés i Senat) en les quals no hi ha cap garantia de representativitat territorial. Els diputats i senadors són electes per circumscripcions en les que no tenen perque tindre cap vinculació, i les decisions que prenen i les iniciatives que plantegen responen als interessos de la formació política de la que formen part molt més que als del territori al que supostament representen, ni inclús als dels ciutadans els vots dels quals han fet possible que puguen ostentar el càrrec.

És per lo tant una exigència democràtica canviar la llei electoral, en una adscripció real de diputats i senadors al territori pel qual ixen elegits, mentres no se puga alcançar un altre estatus en la composició i integració en un estat que supere estrictament el concepte de la nacionalitat valenciana.

Discrepem en la *Declaració* de l'any 1918 en la concepció que el redactor de la Base 2 fa respecte de Catalunya i Mallorca. És cert que en estos territoris, en uns altres moments històrics compartírem un mateix monarca –com també en Aragó–, pero en absolut pot defendre's que constituïm, o hajam de fer-ho, una unitat cultural, llingüística o política, ni molt manco que eixe siga un projecte positiu per a nosatres.

Neguem la figura de la Confederació catalano-aragonesa, per ser un invent del catalanisme decimonònic sense cap fonament històric. Eixa denominació representa una visió manipulada, biaixada, irreal i falsa que pretén suplantar a l'històrica Corona d'Aragó, que incloïa als regnes d'Aragó, València, Mallorca, Nàpols i Sicília, als comtats catalans i a uns altres territoris del Mediterràneu.

El conjunt dels valencians constituïm un poble i des del valencianisme s'ha d'insistir en la necessitat de profundisar en allò que nos identifica, aixina com desenrollar projectes de futur, i realisar-ho al marge de qualsevol concepció sucursalista. Si el nostre objectiu és treballar per a evitar les tuteles forànees i aspirar a un major autogovern, seria un contrasentit embarcar-nos en projectes que suponguen noves dependències basades en concepcions imperialistes i neocolonialistes que hipotequen el nostre futur i diluïxquen la nostra personalitat i identitat.

3

Reconeixem la compatibilitat de la nacionalitat valenciana i la seua unió i convivència en les demés nacionalitats i regions dins d'una Espanya de caràcter federal, establint clarament la distribució de competències entre València i la Federació, i una divisió de la Facenda Valenciana i la Federal per a cobrir les respectives atencions. Les funcions pròpies de la nacionalitat valenciana, deuran ser eixercides en plena sobirania.

Com be dia el comentari d'esta tercera base en la *Declaració* de 1918, ya estava justificada en les anteriors la necessitat d'un alt grau d'autonomia –Estat valencià dien ells– com a solució a les reivindicacions nacionals del poble valencià; i s'abordava en este punt la relació en els atres pobles d'Espanya, fent-se inclús un plantejament ample: incloent Portugal. Se fea igualment referència a una federació de pobles: llatins, europeus i també a l'ideal socialiste d'una federació mundial.

És necessari abordar ara la relació entre l'Estat espanyol, les nacionalitats i els pobles que el conformen i entre ells. Pero també hem de considerar l'actual context europeu a l'hora de valorar l'autogovern real que pot alcançar la nació valenciana. Defenem un model federal com a forma de superar el model autonòmic actual, el qual ha segut un element transitori per a articular la descentralisació de l'Estat, pero que s'ha revelat incapaç de solucionar els problemes reals. És veritat que un model federal no és molt diferent sino en el concepte de base pero est és fonamental. Per una atra part, també continua existint una situació de discriminació del poble valencià respecte d'uns atres pobles en l'actual model, en el qual el sistema partidiste i els mijos de comunicació han impossibilitat el desenroll llògic cap a un federalisme.

Creem que ara, i més que mai, és l'estat federal el que pot resoldre d'una manera clara les aspiracions valencianistes a nivell polític; i més hui en dia a on se veu clarament que la sobirania està cada volta més compartida en diferents estrats dins de l'Unió Europea i inclús en organismes internacionals dels que l'Estat espanyol forma part. Pero per a defendre els interessos propis dels valencians, la nostra economia, les nostres infraestructures, el nostre mig ambient i la nostra cultura hem de reafirmar-nos en la nostra identitat, de lo contrari uns atres ho faran per nosatres. Ha de ser el poble valencià el que, despertant de l'apatia i recuperant la seua autoestima, exigisca als seus dirigents que miren pel seu futur. Com a bons hereus del nostre passat parlamentariste, pactiste i representatiu, hem d'alçar la veu, com un nou Vinatea, per a defendre lo que és just. Exigint-ho primerament als nostres governants i als partits que els donen suport, els quals constituïxen la nova "èlit", la qual, per desgràcia, una volta més, se troba alluntada del sentir popular i de la defensa dels interessos comuns i l'interés general i més pròxima a les sensibilitats dels seus "amos" que al verdader futur dels fills de València. I és necessari fer-ho ya. És constatable objectivament que hem perdut pes econòmic en el PIB respecte del conjunt de l'Estat, aixina com que la nostra economia i poder adquisitiu han disminuït respecte del nivell que teníem abans de l'establiment de l'Estat autonòmic. Estes sifres son utilisades per aquells que volen recuperar un major centralisme com a prova de que este nos resultaria beneficiós, quan en realitat els estudis internacionals mostren que els països en major PIB per càpita i millor índex de desenrollament humà (IDH) són els més

descentralitzats. Si ací les coses han produït el resultat invers ha segut per culpa de l'infrafinançació i la falta de forces polítiques valencianes que actuaren reclamant igualtat de tracte i velant pels nostres interessos.

L'Estat federal a soles té sentit si tots estem disposats a defensar-lo i a jugar el joc que açò supona. La llibertat no és un do que s'obté per a sempre, s'ha de guanyar dia a dia, com demostra l'història. Hem de deixar de confiar el nostre futur a uns polítics que estan més preocupats en defensar els interessos dels seus partits i unes propostes polítiques i culturals que beneficien a l'estat centralista i recentralitzador, o a un altre estat que vol trencar l'unió "federal" per a fer una nova federació o un estat nou que nos incloga, de lo contrari haurem entrat en el joc d'aquells que nos volen fer desaparèixer. Que els partits que s'han declarat valencianistes i han tengut adscripció valenciana únicament hagen segut chicotets i inclús hagen desaparegut del panorama institucional, demostra la falta de voluntat del poble valencià per construir el seu propi futur. Unió Valenciana representà el màxim exponent d'est autònomisme integrador nacionalista. Atres partits que s'autodenominen valencianistes no treballen, per desgràcia, majoritàriament sino en el sentit de construir una nova federació dels països que, segons ells, compartixen la "llengua".

Ad açò afegim un altre problema de gran envergadura: l'absorció de sobirania per part de l'Unió Europea, la qual està dominada pel bloc dels països norteeuropeus, i més específicament per Alemanya, en detriment dels països meridionals, als que s'està perjudicant seriament; és convenient, per lo tant, que eixe estat federal treballa unit en la defensa dels interessos socials, econòmics i culturals dels seus ciutadans.

Per a fer efectiva la sobirania de la nació valenciana, esta ha de gestionar els recursos econòmics que genera. En el seu moment els redactors de les bases de 1918 apostaven per un sistema compartit, en una Facenda Valenciana que recaptaria uns impostos, i una Facenda central que ne cobraria uns altres, i consideraven a extingir la solució del concert econòmic –com els actuals vasc i navarrés– per considerar-lo discriminatori, poc solidari i anacrònic. No obstant, en l'actualitat, per a actuar d'acort en el model d'integració europea, la recaptació del total dels impostos hauria de fer-se per la Facenda Valenciana, aportar a la central la part que corresponga i esta, a la seua volta, contribuir al presupost de l'Unió Europea.

Tenint en conte que el poder legislatiu en l'Estat ve determinat per un sistema bicameral, en el cas del manteniment del Senat entenem que esta cambra ha de complir en la seua funció primordial, que és la representació territorial, la qual cosa ha de contribuir a articular verdaderament l'actual estat autònom i, donat el cas, l'estat federal que plantegem. Aixina com en el Congrés s'ha d'exigir que cada diputat represente de manera individual als seus electors, s'ha de conseguir també que els partits mantinguen una independència federal, encara que entre ells formen grups parlamentaris d'afinitat ideològica.

Per últim, no podem seguir constantment en estat de confrontació; per tant, una volta conseguit l'estat federal, si be la seua dinàmica generarà problemes i conflictes que s'hauran de resoldre, no tindrà sentit, d'entrada, el seu qüestionament i destrucció.

Dins de l'estat federal, s'entén que no cap la federació entre les diferents nacionalitats o territoris que el componen, ni s'hauran de consentir els intents

d'absorció d'unes nacions sobre unes altres. La llealtat institucional ha de ser escrupulosament respectada i fomentada des de totes les entitats que s'establixquen.

4

Sense prejudicar definitivament la distribució actual de competències acceptem de moment les que estableixen la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia vigents.

Donat l'actual context polític, l'aspiració del valencianisme de superar el marc autonòmic establert no deixa de ser una meta a llarg termini. No obstant, sense eixir-nos-en de la legalitat vigent, l'autonomia pot satisfer algunes de les exigències més urgents que se nos plantegen; per a aconseguir-les faria falta una mentalització de la societat valenciana, una voluntat política per part dels nostres representants i unes circumstàncies favorables a nivell de l'estat.

No obstant, una eventual consecució de les reivindicacions que anem a exposar no és un objectiu suficient, ja que el manteniment de les mateixes quedaria sempre a expenses de nous canvis socials o polítics que variaren l'orientació del govern central del moment.

Per lo tant, és important remarcar que la lluita per estes metes no ha de fer-nos oblidar l'essencial reclamació valencianista, que és la de gozar d'una sobirania que nos lliure de tutelles forànees i nos garanteix uns drets més allà de les conveniències polítiques; i açò ho hem de aconseguir partint del marc actual, fent valdre la justícia de les nostres reivindicacions.

En una primera aproximació el problema més important dels valencians en l'actualitat no és tant la falta de competències de la Generalitat Valenciana, que en són moltes i de diferents àmbits, si no la falta de finançació per a exercir-les d'una manera satisfactòria i cobrir aixina les necessitats de la ciutadania.

Al problema de l'infrafinançació s'ha d'afegir la falta d'inversió directa a càrrec dels presuposts del govern central. La població valenciana representa aproximadament un 10% de la total espanyola, de la mateixa manera l'economia valenciana representa també un 10% del P.I.B. estatal, per tant, atenent ad estes dos senyes, el total d'inversió de l'Estat en València hauria de ser del 10% del total de lo invertit en tota Espanya. Esta circumstància fa molts anys que no es produïx i els presuposts generals de l'Estat no arriben ni a la mitat d'eixe 10%. Inclús tenint en conte una possible contribució neta per solidaritat interterritorial, el desfase continua sent intolerable.

Entenem que l'única manera justa de solucionar definitivament esta infrafinançació és la de crear una facenda valenciana. Es podria solucionar aixina l'agravi indicat i estaríem en disposició d'assumir unes altres competències que hui no han segut transferides i que unes altres autonomies ja tenen assignades.

Seguint en l'àmbit econòmic i de desenvolupament, d'entre les competències a assumir de manera més immediata senyalem les següents:

1. La creació d'una facenda valenciana, tal i com s'indica en la Base 3.
2. La creació d'un cos de policia valenciana real, els **minyons**, "*antiga tropa policial valenciana*". Actualment hi ha una unitat de la policia nacional assignada a la Generalitat Valenciana, que passa per ser policia autonòmica, pero en realitat no constituïx un cos policial autònom.

3. La gestió dels ferrocarrils de contornada. Les inversions en esta matèria han segut mínimes; no solament no s'han creat noves llínees, per contra se n'han desmantellat; no s'ha millorat la ret existent i inclús la falta de manteniment en algunes llínees les fa inoperatives en la pràctica. El ferrocarril és una bona opció per a atendre les necessitats de mobilitat dels valencians, además, és més ecològic que el transport per carretera. Este no és un tema secundari. Si este servici fora de gestió autonòmica, es podrien augmentar les inversions i potenciar les llínees existents i posar en marcha noves connexions, permetent una major autonomia a l'hora de planificar l'economia, potenciant els sectors que més interessien.
4. La gestió de les costes i dels ports valencians. Sent l'Autoritat Portuària un organisme autònom que depèn de l'estat, considerem que només la qüestió aduanera hauria de quedar en mans d'este, mentres que la gestió i el restant de competències els han de correspondre a les autoritats valencianes.

En l'aspecte polític i legislatiu, solicitem:

1. La supressió de les diputacions com a organismes polítics. Considerem este un punt fonamental puix s'acabaria en una institució que ve a incrementar el número d'administracions, que ha servit i servix per a separar als valencians, fomentant el provincialisme, i no contribuïxen, més be al contrari, a la vertebració territorial i social que tan necessària és en València. És una institució, además, constituïda per polítics que no han segut elegits de manera lliure, directa i democràtica per la ciutadania. Entenem que, si be la demanda de la seua completa supressió requeriria una modificació constitucional i donat que de manera immediata açò és improbable, sí que han de ser buidades d'eixe aparat polític. Les competències administratives que eixercixen, aixina com el seu personal funcionari, deuen ser assumits per la Generalitat Valenciana i les seues respectives conselleries.
2. En el marc d'esta base considerem necessari un canvi en la llei electoral de tal modo que hi haja una vinculació real de l'elegible en els electors, puix viu, treballa i forma part de la societat a la que vol representar, per tant, que es faça necessària l'adscripció real de diputats i senadors al territori pel qual són elegits, com s'ha indicat en la Base 2.
3. Respecte del govern municipal solicitem que l'elecció es faça separant la de l'alcalde (poder eixecutiu) de la del restant de membres que conformen la corporació municipal (poder legislatiu).
4. El valencianisme exigix recuperar el Dret Civil Valencià per considerar-lo ajustat a la tradició i a la manera en que els valencians han resolt els seus problemes en est àmbit. Además, la seua restitució és imprescindible si realment com a poble aspirem, no només ad eixe autogovern somiat, sino a seguir treballant per una societat lliure i singular que busca obrir-se pas i ocupar el seu lloc en un món cada volta més globalisat. Relacionat en açò, entenem que és un deure i una obligació exigir la derogació immediata del Decret de Nova Planta, per molt que se diga que l'actual règim constitucional ha superat aquella exigència. No considerem lògic

l'existència d'una llei assimilativa, vexatòria i denigrant que, imposta "por justo derecho de conquista" a principis del segle XVIII seguixca vigent en l'actualitat, en ple segle XXI, al no haver-se produït una derogació expressa. Els valencians ja decidírem acceptar les lleis espanyoles en 1978 quan votàrem la Constitució, pero açò no significa seguir sent maltractats històricament per un decret injust i ofensiu, que, además, s'ha utilitzat recentment com a excusa per a negar-nos el Dret Civil.

5. Seguint en les exigències democràtiques que deurien ser un dret real a tot poble lliure dins l'Unió Europea, els valencianistes exigim el dret per al nostre poble a que pugua modificar el seu Estatut d'Autonomia, i per tant el dret a votar el poble valencià en referèndum qualsevol modificació en el text estatutari o la seua substitució completa, si es donara el cas, com a conseqüència d'un altre marc distint de relació en l'estat. Mentres se mantinga l'actual estatus, exigim dels nostres representants en les Corts espanyoles que supediten el seu vot a les exigències de la ciutadania valenciana, als acorts emanats de les Corts Valencianes i no als interessos de les seues formacions polítiques, convertint-se realment en representants valencians en aquelles institucions de l'estat

5

Existint en València, segons els territoris, dualitat de llengües valenciana i castellana, exigim la cooficialitat real per als dos idiomes en tot el territori valencià i el deure de conèixer-les i el dret a usar-les per tots els valencians. Fem patent que sent la llengua valenciana pròpia i privativa deu normativisar-se en independència i seguint actualment les Normes d'El Puig o de la RACV, que reflectixen adequadament la tradició lliterària i el llenguatge viu dels valencians.

El llenguatge humà és un fet cultural, és dir, no és innat sino que s'ha de aprendre. Això el fa més flexible, més adaptable que uns altres sistemes de comunicació, com els dels animals socials, que s'hereten biològicament. D'esta manera, cada grup humà ha desenvolupat la seua llengua per un procés d'evolució i d'adaptació.

Els valencians tenim una llengua pròpia i privativa, la llengua valenciana, evolucionada a partir del baix llatí sobre un substrat iber, lo que determinaria una primera diferenciació de les altres llengües romanç. Ademés, ha evolucionat seguint els canvis socials interns i incorporant múltiples influències per les successives invasions del territori, especialment l'àrap, i de les llengües veïnes fins a conformar una manifestació cultural característica única, diferent a qualsevol altra llengua del món. En esta evolució la llengua valenciana ha integrat en la seua estructura i forma l'història del poble valencià, constituint el seu principal patrimoni.

Posteriorment, motivacions polítiques promogueren l'introducció del castellà; primer, i principalment a conseqüència de la derrota de les Germanies, en ambients exclusivament cortesans, i en acabant, a partir de la Guerra de Successió, per a tots els usos oficials. Diverses raons: universalisació de l'educació en castellà, immigració massiva, influència dels mitjans de comunicació de masses, aixina com successives decisions polítiques preses en la Cort de Madrid o pels governs centrals, han determinat la seua expansió, tant territorial –eliminant l'ús del valencià en algunes zones–, com en els nivells d'ús –relegant la llengua valenciana pràcticament a l'àmbit merament familiar.

L'aprovació de l'Estatut d'Autonomia Valencià de 1982, en la declaració de l'idioma valencià com a cooficial al costat del castellà, ha permés la seua introducció en el sistema educatiu i en l'administració. No obstant, açò no ha fet que se detinguera el procés de castellanisació. Dos són les raons principals, que passem a exposar:

Primera. Tant l'Estatut de 1982, com la seua modificació de 2006, reconeixen el dret a usar l'idioma valencià (Artícul 5, punt 2), pero no el deure de conèixer-lo, el qual queda establert per al castellà en la Constitució Espanyola de 1978 (Títol preliminar, Artícul 3). Tenint en compte que se partix d'una situació de diglòssia, en la que el castellà ocupa el paper de llengua principal i el valencià de llengua secundària, mantindre esta asimetria, en la que només la primera és d'obligat coneixement, lo únic que fa és favorir la progressiva extensió d'esta en perjudici de l'altra. Com a exemple d'esta diferència de tractament, recordem que per a reconèixer les competències en valencià se demanen titulacions específiques, com si d'un idioma estranger se tractara, requisit que no se solicita per a la llengua castellana.

Si de veres se vol revertir esta situació, el castellà ha de deixar de ser una llengua privilegiada, i la primera mida és establir la cooficialitat en igualtat. Les dos llengües: valenciana i castellana, han de tindre la mateixa consideració llegal, de manera que tot valencià (o afincat en València) ha de tindre el dret i el deure de conèixer-les.

Esta és una reivindicació bàsica si no se vol vore desaparèixer llentament la llengua valenciana. No obstant, no és una mida suficient. Les inèrcies socials són molt difícils de canviar, i se requerix un recolzament a la llengua minorisada si realment se vol la seua recuperació. Açò també se demana en l'Estatut d'Autonomia (Artícul 5, punt 6. "S'otorgarà especial protecció i respecte a la recuperació del valencià") pero l'indefinició que implica esta norma fa que el seu compliment quede a expenses de les intencions dels governants. Per tant, s'ha de conseguir un canvi llegal de manera que les administracions públiques no puguen deixar de prendre les mides necessàries per a garantir l'entitat, substantivitat i pervivència de la llengua valenciana.

La segona causa de la pèrdua de parlants és el model impost. La creació de la Acadèmia Valenciana de la Llengua en 2001 supongué l'oficialisació d'una situació que venia produint-se de facto des de 1982, açò és, l'establiment com a model oficial de llengua d'un artificios llenguatge que ignora l'autèntica llengua valenciana.

Per a analisar este fet, hem de remontar-nos al segle XIX. Quan començà la renaixença el procés de castellanisació estava molt avançat. La diglòssia era absoluta, el castellà era la llengua important, la de les classes altes, mentres que la llengua valenciana era usada per les classes populars i considerada, per tant, d'inferior categoria. Pronte els escriptors renaixentistes se dividiren entre els nomenats "d'espardenya", fidels a la llengua del poble i més proclius a recuperar el seu us en tots els àmbits, i els "de quant", que restringien la recuperació llingüística a l'àmbit lliterari i, des d'una mentalitat típicament romàntica, començaren a omplir d'arcaïsmes els seus escrits.

Mentrestant, en Balears, en Catalunya i en la Provença, seguien processos similars al valencià. L'objectiu comú de recuperació llingüística els dugué pronte a col·laborar. S'estengué un esperit de germanor interterritorial que cristallisà en l'idea del llemosinisme. No obstant, l'impuls que cobrà en Catalunya la renaixença, aixina com el seu potencial econòmic i social, feu sorgir en els valencians un gran sentiment d'admiració. Sentint-se impotents per a dur avant la tasca recuperadora per les seues pròpies forces, molts decidiren acostar-se als catalans, i l'admiració dugué al desig d'imitació, sorgint els primers pro-catalanistes valencians que, baix l'excusa de recuperar un valencià clàssic, introduïen el català en els seus escrits. Per una atra banda, en Catalunya la renaixença no se llimità a lo llingüístic, sino que s'estengué a lo polític; sorgí el nacionalisme català, que duya innat en ell un imperialisme que buscava la creació d'una "Gran Catalunya" que incloïa València i Balears. Este projecte requeria la desaparició de l'identitat valenciana, per a lo qual el pas previ necessari era la desaparició del seu signe identitari més important, la llengua valenciana, i la seua substitució pel català. Ademés, donat que el nacionalisme català se sustentava en la llengua, necessitava apropiat-se dels escriptors clàssics valencians per a dotar al català d'un prestigi històric del que caria.

Les ingerències de Catalunya en assunts valencians han segut constants des de llavors. A partir dels anys 60 del passat segle, el projecte de creació dels “països catalans” (reformulació de la “Gran Catalunya”) cobrà una nova espenta. Les estratègies de manipulació social més rebujables –la censura, l’ocultació o selecció de l’informació, l’us d’estereotips o la mentira descarada, entre unes atres– han segut utilisades de forma sistemàtica des de llavors.

Professors catalans treballant en l’Universitat de València captaren per a la seua ideologia un número considerable d’alumnes, mes tart discípuels, que en acabant havien de dominar l’universitat i, en bona mida, el món de la política valenciana. El nacionalisme català ha actuat en l’àmbit espanyol i europeu difonent la seua visió distorsionada, quan no inventada, de l’història i de la realitat, atrevint-se a qüestionar l’innegable consciència llingüística i cultural dels valencians a lo llarc dels sigles. Des de l’establiment de les autonomies, han invertit quantitats ingents de diners en València, finançant projectes afins a la seua causa. Utilisant les tècniques de manipulació social adés mencionades han consegut inocular en la societat valenciana, principalment entre els més jóvens, un profund prejuí contra la llengua valenciana, considerada, com en el segle XIX, d’inferior categoria, ara no front al castellà, sino front al català. A tot açò s’unix l’insistència en rebaixar la consideració del valencià de llengua a dialecte, en el consegüent efecte negatiu sobre l’ànim de qui ha de dependre-la.

No obstant, no han consegut que la massa social accepte que se denomine català al valencià, ni que els valenciaparlants troben natural el llenguatge artificios que se’ls transmet a través del sistema educatiu i dels mijos de comunicació.

La consegüència és un rebuig a l’artificial “seudocatalà” deprés en l’escola i una tensió social permanent que fa que usar el valencià, i sobretot parlar-lo, se convertisca en un fet conflictiu, espentant a la població cap al castellà. El sistema educatiu conseguix dotar d’una certa competència en l’us d’eixe llenguatge artificial, pero l’efecte final és un descens del número de parlants real.

Esta pèrdua de valenciaparlants és admesa inclús des de les files del pancatalanisme, a pesar de lo qual no ha originat cap canvi en l’orientació llingüística, demostrant en consegüència que el dogma de la catalanitat del valencià és, per ad ells, simplement un pas previ necessari per a la definitiva sumissió dels valencians a Catalunya.

Front ad esta situació, en l’any 1981 més de mil institucions i personalitats valencianistes firmaren unes normes ortogràfiques per a la llengua valenciana, nomenades Normes d’El Puig o de la RACV. Estes normes foren oficials; en elles se publicà l’Estatut d’Autonomia i el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana, i arribaren a ser incorporades al sistema educatiu, dinàmica truncada per un canvi de govern, vulnerant el nou Consell l’esperit de consens en el que se pactà l’Estatut. Esta ortografia, aixina com un lèxic i una gramàtica netament valencianes, són d’us quotidià entre els valencians conciençats en la qüestió idiomàtica i en el món del valencianisme, havent-se publicat centenars de llibres i revistes, gojant, per tant, d’una gran vitalitat.

D’entre totes les propostes ortogràfiques produïdes l’últim segle, les Normes d’El Puig o de la RACV, hereues de les consensuades en 1914 pels intel·lectuals

i llingüistes valencians, són, sense dubte, les més adequades, conseguint un compromís entre la fonètica, l'etimologia i la tradició lliterària. Perfeccionables, com tot lo humà, són el punt de partida sobre el que s'ha de construir la recuperació de la llengua valenciana.

6

Conseqüents en l'idea de respecte als organismes naturals, els municipis valencians fruiran de la seua autonomia i seran l'eix vertebrador de València, d'a on s'hauran d'eliminar les divisions provincials.

Els tres elements essencials per a l'existència d'una nació són territori, població i sobirania. El territori té com a element constitutiu bàsic el municipi, que no és una simple creació de la llei sino una natural manifestació de la societat humana i la primera concreció d'un sentiment d'identitat col·lectiva. Per tant, quan parlem de municipalisme haurem de tractar varis elements: primer, l'espai que ocupa, el terme municipal; segon, l'identificació dels habitants en el municipi, i tercer, el grau de competències que té atribuïdes.

Les persones s'identifiquen en l'entorn que les envolta, en la gent en la que conviuen, en la cultura que generen, per tant s'identifiquen en el seu núcleu de població independentment que este siga més o manco gran, siga una pedania o un municipi.

Considerem que és essencial fer una reflexió sobre la distribució dels tèrmens municipals. En este sentit, se poden observar, a lo llarg i ample de la geografia valenciana, en relació als tèrmens, casos en els que molts d'estos tenen una raó històrica que els avala pero escapen a tota lògica organitzativa: municipis en decenes de pedanies, parcel·les disgregades entre sí, barris junt als d'uns altres municipis sense continuïtat en el núcleu de població principal, edificis construïts entre dos tèrmens, pedanies més antigues o més grans que el núcleu capital, etc.

La correlació lògica de: un poble, un terme, un municipi, un ajuntament no se complix tan a sovint com pareix. En una parcel·la (secció del terme) diferent de la principal els servicis bàsics són cars per als ajuntaments i deficients per als usuaris. Els ajuntaments afectats per estos conflictes han de tindre autonomia per a resoldre'ls.

Sobre l'administració dels municipis, per supost estos han de contar en una estructura democràtica i recursos econòmics que garantisen la seua autonomia, pero ademés considerem que es necessària la separació de poders (de la mateixa forma que entenem ha de ser-ho en el govern valencià) diferenciant l'elecció de l'alcalde, com a responsable màxim de l'eixecutiu local, de l'elecció dels regidors com a responsables en ple del legislatiu (com s'ha enunciat en la Base 4). No obstant, en la nostra legislació municipal deu constar també el sistema de govern de Consell Obert per a municipis reduïts, de manco d'un número determinat d'habitants, o aquells en els que tradicionalment ha imperat esta fórmula.

Respecte a les competències dels municipis, hem de tindre en conte que quan se desenrolla l'actual marc competencial els problemes de les administracions i les tecnologies de les que disponien eren molt diferents. Actualment hi ha competències que s'han de mancomunar perque resulta inviable la seua gestió per només un municipi, i unes altres són cares de gestionar per part d'administracions superiors. Per a buscar una major eficiència es necessària una revisió de les mateixes.

Respecte a la qüestió provincial hem d'entendre que era una aplicació de l'experiència francesa de valdre's d'esta divisió política per tal de dissoldre els sentiments dels pobles-nació. Dia Javier de Burgos:

“Me ha parecido que una de las cosas más importantes al objeto de suprimir los nombres de Aragón, Cataluña, Navarra, (...) y todos los demás que lleven consigo peligro de rivalidad o de preferir el amor del distrito en que nace al de la verdadera patria cuya calidad no tiene ni puede tener una provincia, siendo solamente miembro del cuerpo de la España madre”.

S'ha definit la província com una operació centralista que pretenia trencar els teixits humans tradicionals i potenciar el paper absorbent de les capitals polítiques. La divisió provincial ha segut una ferramenta que, indissimuladament, ha intentat acabar en la personalitat valenciana, separant al poble valencià en *castellonenses*, *valencianos* i *alicantinos*. Des de la seua creació en 1822 i la seua reafirmació en 1833 les províncies han segut un element distorsionador de la societat que conforma el Regne de València. Les seues funcions deurien ser assumides pel govern de la Generalitat Valenciana, desapareixent les diputacions com a organisme polític.

Vist açò, les aspiracions del valencianisme en política municipal són:

1. L'eliminació de la divisió provincial, passant a ser una única la demarcació territorial, coincidint en els límits geogràfics actuals del Regne de València, sense perjudi de que els pobles o pedanies que històricament hagen format part del Regne de València en algun moment de la seua història vullguen reincorporar-se lliurement.
2. El govern valencià podrà fer divisions purament administratives en l'objectiu de millorar la prestació de servicis, escoltant sempre als municipis afectats i atenent a la seua història i particularitats culturals.
3. La separació dels poders executiu i legislatiu municipals, conformats per mig d'un procés d'eleccions universals, lliures, iguals, directes i secretes. En cas de l'executiu, en una segon volta si cal, i en el legislatiu un repartiment de regidories per proporcionalitat pura.

7

Reconeixent les diferents realitats territorials existents dins de l'històric Regne de València, i conseqüents en el criteri descentralisador, es respectaran les comarques històriques i s'impulsaran les unions en mancomunitats que puguen sorgir de la lliure voluntat dels diferents municipis i des d'uns criteris d'eficiència administrativa.

En l'aprovació de l'Estatut d'autonomia valencià en 1982 se recuperà part de l'autogovern i de les institucions de l'estat valencià existent fins al 1707 baix la forma de Regne de València, dins de les llimitacions que imponia el marc constitucional espanyol. Aixina puix, la descentralisació de l'Estat en les autonomies ha de conuiu en la divisió provincial reconeguda en la Constitució, resultant en l'existència de dos estructures administratives superpostes.

Per una atra banda, ara com fa un sigle, nos trobem que tenen vigència tant l'agrupació tradicional d'alguns municipis en comarques –que responen a una sèrie de característiques històriques, geogràfiques, llingüístiques o d'unes atres classes– com les modernes mancomunitats, constituïdes pels municipis per a la prestació eficient de servicis als seus ciutadans. Estes entitats supralocals, encara no regulades completament per la falta de voluntat política de les Corts Valencianes, podrien ser una entitat descentralisadora adequada entre l'administració de la Generalitat Valenciana i els municipis.

Dit açò, prenent com a principis la realitat històrica del Regne de València i el benestar del ciutadà com a element central constitutiu i beneficiari de tota organització, des del valencianisme del sigle XXI subscriuim esta sèptima base atenent als següents tèmens:

a) Municipis

Els ajuntaments són el primer núcleu a on residix la representativitat de la ciutadania valenciana, i per ad ells se reconeix la màxima llibertat d'acció en favor de la millor atenció al benestar dels ciutadans, per a lo qual han de poder contar en els mijos necessaris. Les competències dels municipis emanaran de la Generalitat Valenciana i s'exerciran per delegació d'esta. El sistema d'elecció dels regidors i de l'alcalde de les poblacions es regularà mijançant una llei electoral valenciana i, així mateix, la finançació dels municipis serà regulada per una llei aprovada en les Corts Valencianes.

b) Comarques

El valencianisme no admet l'actual divisió comarcal, en tant que en molts casos no respon –ni en distribució ni en nomenclatura– a criteris històrics, demogràfics, culturals ni funcionals. És, per tant, arbitrària i ineficient per als objectius que han de regir la divisió comarcal: vertebració, funcionalitat i adscripció. No obstant, el fet de que l'actual comarcalització oficiosa siga ineficient no resta validea a l'idea d'una estructura intermija entre els municipis i el govern autonòmic.

El valencianisme del sigle XXI reconeix que el territori valencià a lo llarc del temps ha conformat un mosaic de diferents realitats regionals, a on cada una d'elles és viu reflex de la varietat i riquesa que presenta aquell en el seu

conjunt. Esta riquesa, constituïda per matisos geogràfics, demogràfics, etnològics, lingüístics o econòmics, se manifesta en les diferents realitats comarcals. Per tant, conseqüents en l'esperit descentralisador de l'administració, respectem i desigem que els diferents municipis, en eixercici de la seua llibertat, tinguen la possibilitat de consolidar dites realitats comarcals a través d'unions o mancomunitats. L'objectiu immediat de la comarcalització ha de ser una millor vertebració territorial i una millor gestió dels recursos i infraestructures que garantisen els majors nivells de servei per al benestar dels valencians de cada comarca.

c) Províncies i diputacions provincials

La divisió provincial fon concebuda com un instrument de control del territori i en l'intenció de debilitar una identitat nacional perillosa per a la visió centralista de l'Estat: un poble dividit i enfrontat per les rivalitats entre ciutats i províncies és més fàcil de manejar.

S'instaurà una estructura administrativa i política, les diputacions provincials, organismes en els que el poble no intervé en l'elecció directa dels seus representants, perpetuant-se com a un mig de colocació del poder polític, además del balafament de recursos que suponen, puix a sovint les competències atribuïdes a les diputacions presenten duplicitats respecte del govern de la Generalitat. Este fet, denunciat en 1918, segueix plenament vigent passats cents anys, a l'haver segut consagrat per la Constitució de 1978, en conseqüències tan rellevants com ser l'entitat bàsica de les circumscripcions electorals.

Tenint açò en conte, el valencianisme del segle XXI considera necessari l'eliminació de les províncies i el trasllat de les competències de les actuals diputacions cap a la Generalitat i les comarques que componrien el model territorial esbossat en l'apartat anterior. També, de forma coordinada, considerem important revisar el mecanisme d'elecció dels representants en les càmares estatals, actualment basat en circumscripcions provincials. En última instància, buidades les províncies de rellevància a nivell electoral estatal, i reforçada l'identitat comú del Poble valencià, se podria abordar l'eliminació de les mateixes, almenys en la seua vertent política, implantant una nova circumscripció, per mig de la pertinent reforma constitucional, be que abarcara tot el territori valencià, be que fora d'ambit comarcal.

d) Govern autonòmic

El valencianisme es conscient dels límits a l'autogovern que establixen el marc de la Constitució espanyola i l'enquadrament de l'Estat espanyol en l'Unió Europea, a pesar d'açò no ha de renunciar a conseguir les màximes quotes d'autogovern que pogueren alcançar-se; tampoc ha de renunciar a cap canvi del marc legislatiu estatal, si en ell se garanteix un millor autogovern del poble valencià. En canvi, veem com sorgixen en la societat espanyola i valenciana certes tendències recentralisadores que suponen una amenaça als guanys conseguits en estos vora quaranta anys des de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia, cosa que constituïx un atre front de lluita.

Per últim, i enllaçant en els apartats anteriors, que fan referència a les divisions provincials i comarcals, considerem que la forma de tindre unes

Corts Valencianes més representatives seria canviar les actuals circumscripcions provincials per unes atres basades en la divisió territorial comarcal i en el diferent pes demogràfic, com s'ha apuntat en l'apartat anterior.

e) Unes atres divisions territorials: la divisió eclesiàstica

La divisió del territori valencià en diòcesis eclesiàstiques és el resultat de diferents canvis a lo llarg de l'història. Actualment està repartit en quatre diòcesis: Tortosa, Sogorp-Castelló, València i Oriola-Alacant, que ajusten la seua extensió a la del territori valencià, excepte en el cas dels municipis dependents de la de Tortosa. Creem que és desijable que tots els municipis valencians queden adscrits a demarcacions eclesiàstiques valencianes, en l'objectiu general de reforçar l'identitat valenciana pero també en objectius més concrets com fomentar l'existència de texts llitúrgics i elements de comunicació diocesana en clau valenciana i en llengua valenciana. La creació de la diòcesis Sogorp-Castelló-Morella seria una solució per a que els pobles del nord del nostre territori quedaren adscrits a una diòcesis valenciana.

8

Les relacions entre València i els pobles pròxims estaran regides pel bon veïnat, la cooperació econòmica i el civisme, des d'un tracte d'igual a igual i el respecte mutu cap a les seues identitats pròpies. València podrà acceptar l'inclusió de les demarcacions territorials que han segut valencianes a lo llarc de la seua història o d'aquelles que tinguen afinitats econòmiques o culturals, si aixina ho solliciten els seus habitants i s'estima convenient, conservant-se íntegra la personalitat valenciana.

Existix l'idea de que el marc territorial que hem ocupat i ocupem els valencians ha segut sempre el mateix, lo qual és totalment inexacte. Pero hi ha una qüestió que resulta important destacar: si no som conscients de que fórem grans, és impossible que tingam consciència de que nos estan arraconant i de que si no reaccionem l'identitat valenciana desapareixerà definitivament. La divisió provincial, amén de la pèrdua de territori a lo llarc del temps, ha debilitat la personalitat valenciana, sent atacada en l'actualitat per dos ideologies profundament antivalencianes, una de caràcter castellanisador i l'atra de caràcter catalanisador.

Els accidents geogràfics són elements essencials per tal d'establir les fronteres d'un territori i per al desenroll dels seus núcleus de població: unes fronteres físiques permeten reduir el cost en defensa, rius navegables i accés a la mar faciliten el comerç, una orografia plana incentiva la comunicació, un clima templat és essencial per a l'agricultura i la vida a l'aire lliure, etc. Estos elements van, a lo llarc de l'història, modelant la forma de cada nació.

Hi ha historiadors que afirmen que el naiximent del Regne de València data de l'època visigoda. Afirmar categòricament quin era el territori d'este regne és a totes llums una temeritat, per lo difús que era el concepte frontera en aquella època i per lo que variaven els límits territorials. No obstant, i per tal de poder fer-nos una idea, el territori valencià estaria comprés entre l'Ebre i la serra de Mariola-Bèrnia (és possible que anara més llunt, tal i com ho demostra el territori del rei Llop en 1160).

El 12 de febrer de 1009 naix el Mamlaka Balansiya, que significa literalment Regne de València. Mubarak, davant la guerra civil que se vivia en aquell moment en Al-Andalus, decidix proclamar l'independència. Esta volta si que se sap que el regne comprenia des de Tortosa fins a Requena i Elda, pero només 50 anys més tart també inclouria Múrcia.

Jaume I va conquerir el regne àrap de València i va incloure els regnes de Dènia i Múrcia, encara que posteriorment cedí el regne murcià a Castella per la firma del Tractat d'Almizra en 1244. Com que Castella incomplí el tractat, Jaume II l'any 1300 pren per tercera volta el Regne de Múrcia i, com els anteriors, el va incloure en el Regne de València. Finalment el 1304 se firma el Tractat de Torrellas i el 1305 el d'Elig; en ells es van acabant de perfilar les fronteres valencianes fins que en 1310 el Regne de València cedix part del seu territori sur. La frontera sur del regne patirà poquets canvis des d'aquell moment, bàsicament la segregació de Jumella (Jumilla) i Capdet (Caudete).

No se pot afirmar que un municipi és valencià per haver format part del Regne de València en el segle XIII, pero això no significa que no hi haja municipis molt vinculats a València dels quals s'hauria de reivindicar la seua valencianitat.

Estaríem parlant bàsicament d'El Castell (pedania del municipi català d'Ulldecona), Arcos de las Salinas (Terol), Capdet (Albacete) i les pedanies de l'àrea murciana de parla valenciana d'El Carche que són: en Yecla, El Rapay; en Jumella, l'Alberquilla, la Canyada del Trigo, la Raja, la Sarsa, la Torre del Rico; i en Favarella, La Canyada d'Alenya, el Collado dels Gabriels i l'Ombria de la Sarsa.

En qualsevol cas s'hauria de deixar la porta oberta ad aquells municipis que formaren part del Regne de València en algun moment de la seua història, per a que pogueren tornar a integrar-se en València si aixina ho desigen, sempre des de la lleialtat i en naturalitat.

València, com a nacionalitat en personalitat pròpia, podrà establir les relacions bilaterals que considere oportunes, tant a nivell econòmic, tecnològic, d'investigació o sociocultural en unes atres nacionalitats quan ho estime oportú.

Entitats firmants

Associació d'Esritors en Llengua Valenciana

Casal Bernat i Baldoví

Convencio Valencianista

Consciència Valenciana

El Piló de Burjassot

En Moviment

Grup d'Accio Valencianista

Institut d'Estudis Valencians

Joventuts del GAV

Mestres i Llicenciats del Regne de Valencia

Plataforma Jovenil Valencianista

Roc Chabàs-La Marina

Rogle Constanti Llombart

Software Valencià

Anexes a la Declaració Valencianista 2018

El consens del Valencianisme del segle XXI

Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana

Grup d'Accio Valencianista

Institut d'Estudis Valencians

POSICIONAMENT DE LA JUNTA DE GOVERN DE L'ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS EN LLENGUA VALENCIANA DAVANT DE LA "DECLARACIÓ VALENCIANISTA 2018"

En la ciutat de València, a 14 d'octubre de 2019

L'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana té com a fins fundacionals i estatutaris la promoció i conreu literari de la llengua valenciana, aixina com el recolzament i difusió de l'obra dels seus escriptors i creadors.

Una llengua valenciana normativada segons la normativa de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV), per ser esta l'única codificació lingüística que respecta la personalitat, l'història i la consciència lingüística dels valenciaparlants. Una normativa de la RACV coneguda popularment com a "normes d'El Puig" per haver-se celebrat en el Monasteri de Santa Maria d'El Puig, el 7 de març de 1981, un acte multitudinari d'adhesió i recolzament a la llavors Acadèmia de Cultura Valenciana, especialment en quant a la decisió adoptada per la mateixa respecte de les normes ortogràfiques de la llengua valenciana.

No és, per tant, objectiu d'esta associació entrar en debats o posicionaments taxatius de caràcter més polític o ideològic, front als que, necessàriament, en una societat oberta com l'actual, poden donar-se discrepàncies i múltiples punts de vista, tant dins com fòra del valencianisme cívic. En eixe sentit és en el que foren plantejades per l'Aellva una sèrie d'esmenes al document inicialment proposat per l'organització del "Congrés Valencianisme 2018"; algunes de les quals s'han arrellegat en el document final.

No obstant, en ares de l'unitat i la concòrdia del moviment cívic valencianiste, la nostra entitat no té inconvenient en recolzar el document "Declaració Valencianista 2018", en tant que interessant reflexió filosòfica de partida entorn al futur del valencianisme com a ferramenta de transformació social.

Un recolzament que es fa sense perjuí del respecte als llegítims posicionaments particulars que, sobre les matèries tractades en dit document, mantenim individualment tots i cada u dels socis d'esta associació, aixina com les persones que treballen dins del nostre plural moviment valencianiste.

Salvaguardant sempre, per supost, l'adhesió increbantable a la llengua valenciana i a la normativa valenciana de la RACV, aixina com la defensa d'un valencianisme socialment transversal i obert que, més allà de partidismes polítics, i sempre des del respecte a la legalitat vigent, entén l'autogovern valencià com a dret històric i ferramenta irrenunciable de prosperitat del nostre poble.

Associació Cultural Grup d'Accio Valencianista

C/ Julián Peña, 3 – 46018 Ciutat de Valencia – Regne de Valencia – Tel.963412222 – info@gav-valencianistes.com

En Valencia, Cap i Casal a 3 d'octubre de 2019

Benvolguts companys,

Reunida la la Junta Directiva del Grup d'Accio Valencianista per a tractar de la firma de la Declaració Valencianista 2018 en acabant de la negativa a modificar la nomenclatura en la que es referix a la normativa de la llengua valenciana durant esta declaració, s'aprova finalment la firma dels punts, per considerar que es un pas necessari per al futur del nostre moviment i per considerar-lo just en acabant de les hores que els representats d'esta entitat han dedicat a la redacció de la dita declaració. No obstant això, volem fer constar lo sigüent:

Que considerem més adequada la denominació de la normativa de la Llengua Valenciana en l'única terminologia oficial de "Normes d'El Puig", deixant l'apelatiu "de la RACV" com a segona terminologia d'ús coloquial i a criteri personal. Els motius responen a una lògica de costum, puix tradicionalment es molt més habitual i oficial la denominació "Normes d'El Puig"; de coherència lingüística, puix havent diferències entre la normativa firmada en el Puig, i estant encara en ús les Normes d'El Puig originals, es evident que no existix una sinonímia absoluta entre les dos normatives; d'estratègia, perquè aplegat el moment, la vinculació de les Normes d'El Puig en la RACV també nos vincula necessàriament a les decisions i canvis de rumb que esta prenga – incluint els negatius per al nostre moviment-; de respecte i cohesió cap a les associacions que som usuàries i defensores de les Normes d'El Puig originals, i per tant, no seguim a la RACV, sino a l'Institut d'Estudis Valencians (ent que es en també organitzador del Congrés Valencianista, al contrari que la Real Academia), especialment tenint en contera que moltes d'eixes associacions hem segut co-organitzadores d'este Congrés, formant part molt activa de les comissions de treball, inclús redactant alguns dels punts de la Declaració.

En definitiva, pensem que la doble terminologia, entenent-la com a sinonímia entre "Normes d'El Puig" i "Normes de la RACV" es incorrecta, negativa i divisòria. Remarca un dels punts més debils del valencianisme cult, que es la divisió normativa com a conseqüència de la modificació que introdueix la RACV en 2003. Eixa greu ferida que nos dividix no deuria de destacar-se de forma tan innecessària per la Comissió de Ponències que deuria d'afavorir la cohesió i l'integració de les diferents postures i no discriminar la postura d'algunes de les associacions firmants. Per eixe motiu proponguerem formalment a la Comissió l'utilització d'una única denominació que cohesione sense conflictes a totes les associacions organitzadores i, en general, a tot el valencianisme susceptible d'adscriure's ad esta declaració que hem fet entre tots en molt d'esforç. Inclús encara que es considerara que es la mateixa normativa en una denominació que en l'atra, utilitzar nomes "Normes d'El Puig" no exclou a ningú, sino que, al contrari, es una terminologia més integradora i perdurable, fàcil d'acceptar per un poble que sempre l'ha utilitzat i volgut, i per damunt de tot, utilitzar nomes "Normes d'El Puig" garanteix una acceptació total d'esta qüestió, cohesionant en eixe únic terme totes les sensibilitats.

Llamentem profundament que la Comissió haja denegat esta petició que es feu de manera positiva i en l'intenció sempre de buscar lo millor per al futur del valencianisme, un futur que esta declaració volia ajudar a fonamentar com a base teòrica i que, desgraciadament, no tindrà en conte en els seus punts esta terminologia inclusiva, cohesionadora i respectuosa que es propongue per part dels membres representants en la comissió, i per la Junta de Govern de manera formal. Esperem que, a pesar d'això, esta Declaració siga un èxit i una ferramenta que ajude a dirigir al valencianisme en la direcció correcta.

La Junta Directiva del Grup d'Accio Valencianista

Institut d'Estudis
Valencians

Valencia, 21 d'octubre de 2019

Distinguits companys

La Junta Directiva de l'Institut d'Estudis Valencians reunida el dia 14 d'octubre ha decidit aprovar la firma de la Declaracio Valencianista 2018 com a culminacio de tot el treball que ha supost la preparacio i posterior celebracio del Congres Valencianisme 2018.

Volem fer constar que la denominacio de la normativa que defen el moviment valencianiste hauria de ser la de "Normes d'El Puig", no ententem la negativa a utilitzar, en exclusivitat, esta denominacio que unix a tot el moviment i evita friccions i problemes. Pensem que baix la denominacio de Normes d'El Puig es pot reconeixer i sentir representat tot el moviment valencianiste. L'utilisacio d'atres denominacions debiliten el nostre moviment al lligar-lo a un entitat concreta.

El lligar les Normes d'El Puig a una entitat les fa mes atacables per els enemics de Valencia i nos deixa en les mans de l'actuacio d'una entitat concreta. Hauriem d'haver depres de l'experiencia de les ultimes decades.

Junta Directiva de l'Institut d'Estudis Valencians